

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Goldschmidt, Meïr Aron.; af M. Goldschmidt.

Smaa Fortællinger

3. Oplag.

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1869

64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Goldschmidt.

Smaa

Fortællinger.

1 Hefte.

3 Dpt. 1869.

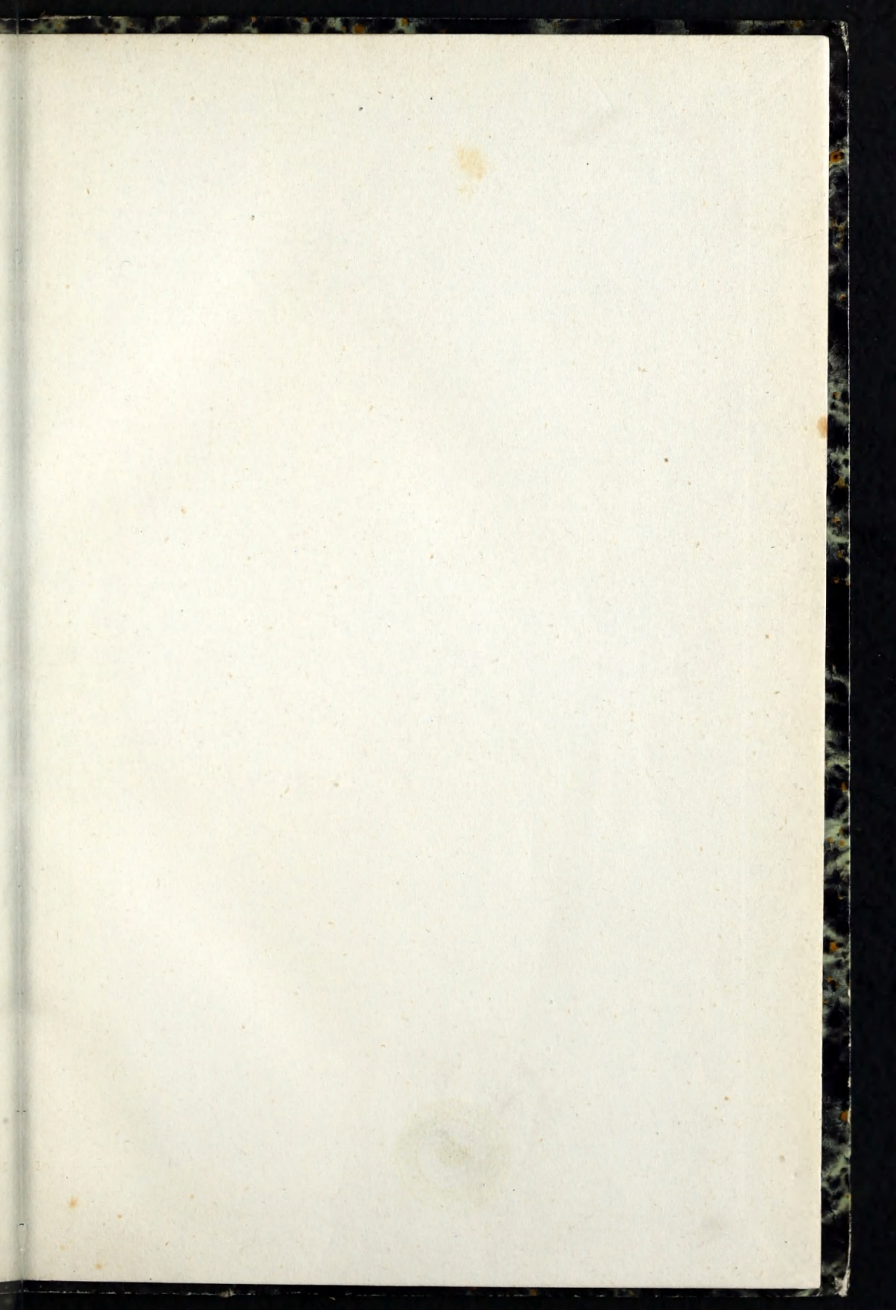
57.-140.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020832399

Smaa Fortællinger.

Af

M. Goldschmidt.

Første Hefte.

Tredie Udgag.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sønns Forlag.

1869.

Smaa Fortællinger.

Af

M. Goldschmidt.

Tredie Udgag.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

1869.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Møhle.

Smaa Fortællinger,

udgivne i Hefter.

- I. Maser, en Episode af Simon Levis Liv.
 - II. Den flyvende Post. — Hævnen.
 - III. Bjergtagen, 1 og 2. — I en Postvogn.
 - IV. Ekko'et.
-

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

THE

REIGN OF THE

REIGN OF THE

REIGN OF THE

REIGN OF THE

Maser.

En Episode af Simon Levis Liv.

I Anledning af, at Redacturen af et Blad, kort efter at jeg havde udgivet „Ravnen“, overraskede mig med den Tjenestebevisning at erklære eller antyde, at han havde kjendt Simon Levi: det var en retsaffen og afholdt Mand — tilskrev jeg vedkommende Redacteur saaledes:

Hr. Redacteur!

De har i Deres agtede Blad omtalt Dem selv som en personlig Bekjendt af en Hr. Simon Levi, hvem jeg har havt Leilighed til at berøre i min Fortælling „Ravnen“. De ville derfor behageligst tillade, at jeg forespørger hos Dem, om Hr. Simon Levi under sin personlige Omgang med Dem fortalte Dem noget Nærmere om en Hr. Philpots og de særegne Omstændigheder, der indtraadte for Hr. Levi og hans Søster, Fruen Gidel Levi, efter bemeldte Hr. Philpots' Død. Hvis disse Omstændigheder ere

blevne Dem bekjendte og De ikke selv har Brug for dem, vil De vistnok være saa artig at meddele mig saadanne Træk og Enkeltheder, som De endnu maatte huske, og som kunne tjene til vor fælles Vens Biographi. Skulde de derimod være Dem ubekjendte, tør jeg maaffee gjøre mig Haab om, at De alligevel, naar jeg har fortalt dem, vil i en Anmeldelse sige Deres Publicum, at De kjendte dem i Forveien; thi det bidrager meget til en Fortællings Værd i samvittighedsfulde Folks Dine, naar en æret Redacteur optræder som Vidne for dens fuldstændige Paalidelighed.

Erhødigst

Forfatteren.

Herpaa fik jeg det Svar, at Redactionen vel ikke for Diebliffet vidste Noget om, at Hr. Philpots var død, eller om, hvad der skete efter hans Død, men at Redactionen, hvis der offenkjendelig blev meddelt Noget derom, og den fandt Meddelelsen sandsynlig, vilde gjøre sig en Fornøielse af at attestere dens Sandhed og Virkelighed, fordi dette hører til en af de Maader, hvorpaa en Redaction gjør sig ligesaa interessant som nyttig.

Det var mig et meget behageligt Brev; men det undrede mig, at vedkommende Redacteur ikke vidste Beſked om den Kjendſgjerning, jeg nærmest ſigtede til, efterſom den ikke var af en Art, ſom let glemmes: — Simon Levi var pludſelig blevet meget rig. Omſtændighederne, hvorunder det ſkete, vare i viſſe Maader poetiſke, i andre ikke; men det er dem, jeg nu agter at fortælle.

Simon Levi ſad en Fredag Aften i ſin lille, tarvelige Stue og nød efter Ugens Slid Sabbathens Hellighed i dybeſte Fred. Efter Guds-tjenesten havde han med ſin Søſter Gidel ſpiſt en god Suppe og Steg, derpaa ſagt Takkebønnen og ſjunget et Par af Davids Pſalmer. Gidel havde ſagte nymnet lidt med, indtil Broderens enſformige, dæmpede Sang og hendes egen Nynnen havde bragt hende til at blunde; hun ſad med foldede Arme i et Hjørne af Sophaen og niſkede, og Maaden, hvorpaa hun ſaa halvt vaagnede og et Dieblif nynnede igjen, viſte, at hun bebreidede ſig ſelv ikke at ſynge med, længe efter at Broderen havde ophørt at ſynge. Han havde fremtaget en Hrummiſch (hebraiſk Bibel) og var efterhaanden bleven aldeles optaget af Læsningen. Medens

han saaledes sad der, med den gamle Fløisscalot skudt tilbage og en Tot graasprængte Haar strittende frem over Panden, var det egentlig ikke dyb, blid Tro eller Gudsfrøgt, der malede sig i hans skarpe, kantede Ansigt, skjøndt der aabenbart var en religiøs Stemning tilstede. Men der var tilføjede og væsentlig en eiendommelig Tilfredsstillelse, en dæmpet Triumph, som om han havde en Proces og hørte sine Vidner afgive al den Forklaring, han ønskede. Det var ogsaa en Proces: De sex Hverdage stode i hans Phantasi stævnede for den syvende Dags Domstol; med de sex Hverdage fulgte hele Virkeligheden, og Alt tilsammen blev gjort til Intet eller til lutter Skin og Blendværk overfor de store Begivenheder og de store Forjættelser, som vedkom ham og hans Slægt. Han beviste ikke ud af noget Raisonnement, at Biblen havde Ret; men Biblen beviste ham som eneste Realitet, at alt Andet havde Uret. Engang imellem rakte han uden at vende Blikket fra Bogen Haanden ud og tog lidt af sin Dessert: graae Urter. Det var dog ikke den Suppe, som almindelig kaldes graae Urter. Urterne vare kogte i salt Vand uden at briste og spistes enkeltvis og kolde. Som stor Delicatesse drak han undertiden lidt Ol til. Foragter hans Smag, I

Christne Gourmands, men misunder ham hans Mave.

Naar Alt kommer til Alt, kan det være en saadan Mand ligegyldigt, om Rigdommen eller „Hyffen“, naar den er paa Vandring, træder ind i hans Hus eller ei. Men Skjæbnen vilde det nu saa; det store Budskab kom overraskende, pludseligt og med Magt. Phillips eller Philspots var død barnløs i Buenos Ayres og havde efterladt sin store Formue, efter Fradrag af nogle Legater, til lige Deling mellem Ferdinand Carse, der havde reddet hans Liv, og Simon Levi, der engang havde staaet ham bi med al sin Formue. Den danske Consul derovre havde gjort Indberetning om Sagen til Udenrigsministeriet, og en af dette Embedsmænd, en Legationsraad, havde selv paataget sig at opsoge Simon Levi for at see, hvordan en Mand og en Gode saae ud, naar han pludselig blev rig.

Da det bankede paa Døren, antog Levi, at det var Schabbasgoien — den Christne, der for Betaling eller af Venstskab paatager sig at pudse Huset og lægge i Kaffelovnen paa Sabbathen, da man ikke tør røre ved Ild — og efter at have sagt: Kom ind! og hørt Døren aabne og lukke, uden at

Tanden paa Lysen blev kortere, sagde Simon uden at vende sit Blik fra Bogen et utaalmødigt: „Nu?“ eller egenlig: „Nuh —?“

Den Fremmede forstod det ikke, men fandt maaskee sin Fornøielse i at gjøre Situationen endnu lidt mere piquant, og blev derfor staaende i Taushed, hvorfor Simon Levi lidt efter tilføiede: „Nuh? Hvorfor snurder De ikke Lysen?“

Den fremmede Herre fandt det morsomt, tog Lysesagen og pudsede Lysen.

„Se saa til Kaffelovnen“, sagde Levi, stadig med Dinene i sin Grummisch.

Legationsraaden sølte sig nu dragen ind i Eventyret som en Harun al Raschid og nedlød sig ogsaa til den nye Tjeneste, der blev begjært; men Blden var gaaet ud, og at gjøre Bld paa var ham dog for meget. Han sagde derfor: „Blden er gaaet ud.“

Stemmen syntes Levi saa underlig fremmed, og han løstede Blikket op fra sin Bog. „Hvad er det?“ sagde han ved Synet af den fine, fremmede Herre, „hvad er det? Hvem er De? Hvad vil De her? Hvad har De her at bestille?“

„De bad mig om at lægge i Kaffelovnen.“

„Hvem er De? Hvad vil De?“ vedblev Simon Levi ganske uhyggelig tilmode.

„Jeg er kommen for at tale med Commissionair Levi.“

„Jo, det er mig“, sagde Simon Levi.

„Ja, det formodede jeg. Men jeg skal tillige spørge, om De kan bevise, at De er Hr. Simon Levi.“

„Bevise? Hvem tvivler?“

„Jeg tvivler ikke. Men kan De godtgjøre, at De er den Simon Levi, der er født i Fredericia og har lært Handelen hos en Hr. Heymann?“

„Godtgjøre det? Hvorfor skal jeg godtgjøre det? Jeg kræver ikke min gamle Principal. Han kan ligge rolig i sin Grav, og iaften er det min Helligaften. Undskyld.“

„Ja, men er det ikke Dem, der har kjendt en Hr. Phillips eller Philips?“

Nu mærkede Levi, at der var Noget, og det var, som om det elektriske Stød, der gik igjennem ham, meddelte sig hans Søster; men uagtet hun var vaagnet helt op og saae paa den Fremmede med al Magt, gav hun dog intet Tegn paa Liv eller Deltagelse uden ved saa umærkelig som mulig at skille Armene fra hinanden.

„Phillips?“ sagde Levi. „Kommer De fra Sydamerika? Vær saa artig at sætte Dem ned.“

„Nei, jeg er Legationsraad — —, og jeg kommer fra Udenrigsministeriet.“

Nu spurgte Levi ikke med Ord; han saae.

Legationsraaden vedblev: „Hr. Phillips eller Philpots er død.“

„Død?!“ raabte Levi. „Phillips død! . . . Staffel! . . . Voruch dajon emmes!* . . . Hvad døde han af? . . . Um! Um! Phillips død!“

„Ja, og har testamenteret Dem tohundrede tusinde Daler.“

„Tohundretusinde Daler? Mig? Hvem er De?“

„Jeg er Legationsraad — —.“

„Kan De bevise det?“

„Her er mit Kort“, svarede Legationsraaden smilende; „men De kan, hvad Dag De vil, henvende Dem i Ministeriet og faae al nærmere Underretning.“

„Drømmer jeg?“ sagde Simon Levi; „Gidel, hørte Du det?“

* Betsignet være den retfærdige Dommer!

„Jeg veed ikke, Simon; jeg troer det“, svarede Gidel blidt.

„Hvad sagde han?“

„Han sagde, at Phillips var død og havde testamenteret Dig tohundredetusinde Rigsdaler.“

„Og Du har hørt, at han kalder sig Legationsraad og er sendt fra Udenrigsministeriet?“ vedblev Levi med et næsten truende Blik paa den Fremmede — et Blik, der optog hans Signalement og ligesom vilde holde ham fast som Gidsel.

Legationsraaden sagde: „De vil finde Alt, som jeg har sagt, og jeg kan tilføie, at De rimeligvis er bleven forurettet noget. Udenlands tumler man med saadanne Boer og lader saa Lidt som mulig slippe bort. Men 400,000 Rd. er dog ogsaa en kjon lille Skilling at dele. Jeg gratulerer Dem. God rolig Nat!“

Da han var gaaet, saae Simon og Gidel paa hinanden med et næsten dumt Blik. De vare udvortes fløve af indre Betagethed. Det er meget mere poetisk at tænke sig en saadan Rigdoms Komme end at opleve den. Naar man tænker sig den, saa er Rigdommen ikke materiel, en Bunke Sølv, Guld eller Sedler, men Rængslers Opfyldelse, Idealers Opnaaelse, en stor Mængde

Billeder af Lykke, der vise sig paa Tilværelsens Tærskel, medens Sindet mere eller mindre tydelig seer i Baggrunden en besynderlig Ulykkesfælde, en Aand, en Fæe, selve Ulykkens Gudinde, med hvem man føler sig i hemmelighedsfuldt Slægtskab, og ved hvem man et Dieblig er som omskabt, idealiseret. Kommer derimod Rigdommen i Virkelighed, saa gjør den vel et Dieblig Overraskelsens store Indtryk; men strax efter opstaae, istedenfor Phantasieens eller Skjønhedens Billeder, Planer, der møde Begrænsning, maaskee Angstelse. Den virker næsten physisk, spørger Organerne, hvad Nydelse de ville have, og lader dem paa samme Tid føle deres Endelighed. Som enhver pludselig Realitet passer den sjelden fuldstændig ind i den givne, tilvante; den vil i Reglen synes at komme for silde; der følger en Slags Smerte med, og i et Tilfælde som Levis forøges denne Smerte ved, at selve Rigdommen med al sin Realitet dog mangler Noget: den er kun tilstede som Bebudelse, Pengene ere ikke i Huset.

Endelig fik Simon Levi saa temmelig hele sin Natur tilbage, og han begyndte at tale.

„Rig? Tohundredetusinde Daler . . . Gidel, kan Du forstaae det? Kan Du mærke det paa

Dig selv, at Du er en rig Pige? — for det er Du; naar jeg er rig, er Du ogsaa rig — Narrestreger, Du har baaret Halvdelen af min Fattigdom . . . naa, jeg vil ikke sige Halvdelen . . . Men er der skeet nogen Forandring? Vi er rige Folk . . . Hvad er det at være rig? Gidel, det svimler for mig. Kan jeg spise mere? Jeg er ikke sulten. Kan jeg drikke mere? Kan jeg strække mig tre Alen og blive en Garder? — Du skal have en sort Silkekjole, Gidel . . . Men naar Du saa har en sort Silkekjole? Engang skal vi Alle lægges i vor Eglifte ligesom stakkels Phillips — um! Stakkel! — Vi skal i et Stykke Væred og med en Smule Bord under vores Hoved — hvad er saa Penge? Kan Du tage dem med? Narrestreger, Noget maa der være derved, en Mand fra Udenrigsministeriet løber ikke med Snaf Tohundredetusinde Rigsdaler, totusinde Gange hundrede Rigsbankdalersejler . . . ottetusinde Rigsdaler om Aaret til 4 pCt., og vil jeg være en Nar og gjøre 4 pCt. — hvad skulde jeg saa tage mig for? — Lad os blot sige 5 pCt., det er 10,000 Rdl. om Aaret . . . 10,000 Daler om Aaret, Gidel! Det er 30 Daler om Dagen

. . . Men lad mig in Emmes* have 30 Daler om Dagen! — hvad saa? Tredivé Daler om Dagen, hvad er det? — Gidel', jeg vil sige Dig Noget, som vi ikke har talt om, siden vi var ganske smaa Børn: min Ryg er ikke rigtig lige som andre Menneskers. Narrestreger, jeg har baaret paa det nu i saa mange Aar og ikke sagt det; men kunde jeg for 27 Rdl. om Dagen blive af med den lille Puffel og beholde 3 Rdl. sikkert og blive en ung Mand, eller for 3 Rdl. om Dagen blive af med Puffelen og beholde 27 Rdl., saa vilde jeg forstaae 30 Daler om Dagen! Men hvad skal jeg nu med 30 Daler om Dagen? Puffelen bliver, og de 200,000 Daler kommer maaskee ikke, og det er bedre ikke at troe derpaa — endstjondt, Narrestreger, en Mand fra Udenrigsministeriet kan ikke holde Folk for Nar — — Gidel, hvad nytter det at være rig, naar man ingen Penge har? Her sidder vi to rige Folk — kan Du see det paa mig? Kan jeg see det paa Dig, Nebbisch**? Hvad mener Vorherre med det? Vil han gjøre Nar af os to Gamle? Naa, lad os sige: han vil ikke gjøre Nar, men at det er hans Willie, at

* virkelig.

** Du Staffel.

vi ikke skal mangle paa vore gamle Dage. Betsignet være Gud! — Gidel, jeg vilde ønske, jeg kunde sove inat."

Han gjorde en Bevægelse som for at gaae ind i sit Sovestue, men standsede pludselig og sagde:

"Og hvad vil min Broder, den Vindbeutel, sige?"

"Han vil blive glad", sagde Gidel.

"Jo, han vil blive glad! Og hvordan vil han blive glad? Han vil strax laane 400,000 Rb. af mig — Gidel, jeg siger Dig, jeg paalægger Dig: Du maa ikke sige Noget om de 200,000 Rb."

"Men, Simon, troer Du da, det kan blive skjult?"

"Skjult? Hvem siger, det skal skjules, at jeg har arvet en Smule? Hørte Du ikke selv, han sagde, jeg var bleven snydt, jeg skulde have meget Mere? Hvis de kunde have snydt mig endnu mere, havde de gjort det, Du kan sværge en Ed derpaa! Nu, lad de Schweilim (Kjeltringer) til Gjengjæld gjøre mig nogen Gavn — lad os sige — Vorherre bevare's, det være sagt i en god Stund, og jeg vil ikke tages paa Ordet — men lad os sige, de har snydt mig for 180,000 Rb.,

jaa har jeg 20,000 Daler tilovers at fortælle min Broder om, den Vindbeutel."

"Han er for stolt til at komme og bede Dig om Noget, Simon", sagde Gidel; „men Maser maa Du jo give, og Du kan ligesaa godt tilbyde ham det som en Fremmed."

"Min Broder stolt! Jo, han er stolt! Imod hvem? Imod mig, fordi jeg er en fattig Mand! Og imod Dig, fordi Du er en fattig Pige! Men det gør ikke Noget! Han har Lov til at være stolt! Han skal være Familiens Første! Gjør det Dig ikke ondt, at det ikke er ham, der arver?"

"Simon, Simon dog!" sagde Gidel næsten grædende; „er det den Velsignelse, som Rigdommen bringer i Huset?"

"Hvad sagde jeg da, Gidel? — Narrestreger, tør Dine Dine, Din Broder Simon gjør Dig ingen Fortræd. Sig ikke noget ondt Ord om Rigdommen. Den bliver nok til Velsignelse, den skal blive til Velsignelse, med Guds Hjælp! Du og jeg skal have det godt paa vore gamle Dage. Hvem veed, maaskee faaer Du en Frier . . . och, nu veed jeg, Gidelche, hvorfor Du vil have det bekjendt om alle tohundredetusinde Daler: Du

vil forghlides fra Top til Taa, saa kommer de løbendes!"

Gidel lo og sagde: „Jo, det var Grunden.“

„Hvor gammel er Du, Gidel lebe lang? — lad mig see, hv og fyrr — in Emmes, Gidelche, Du kan blive gift endnu; jeg betaler.“

„Spøg nu ikke saadan, Simon. Lad mig være en gammel Pige og blive hos Dig, til jeg luffer mine Dine.“

„Gidel, det maa Du ikke tale om. Veed Du, siden jeg er begyndt at blive ældre, har jeg tidt havt en Tanke, og den kom nu igjen med de mange Penge: Hvad nytter det Altsammen til? Alle vi Menneſter ſkal ud og begravet. Enten ſkal jeg døe før Dig eller Du før mig, og begge Dele er ſaa tungt, Gidel.“

„Tal nu ikke derom, Simonche. Vi bliver ſammen, vi To.“

„Ja, hvis Du ikke gaaer hen og gifter Dig.“

„Simon!“

„Nu, nu, jeg ſkal aldrig ſige det mere, undtagen naar Du forlanger, at Folk ſkal vide om alle de tohundredetusinde Daler.“

„Naar Du ikke vil have det, Simon, ſkal jeg ikke tale.“

„Naar Du ikke taler, taler jeg heller ikke. —
 Lad os nu gaae iseng. God Nat, Gidelche!
 Prøv nu, hvordan en rig Pige sover!“

Det er nu nødvendigt at sige et Par Ord
 om den Broder, Simon Levi havde, og hvem han
 kaldte Bindbeutlen, af mange Grunde. Dels var
 Broderen en velvoksen, smuk Mand, der havde
 sluttet sig, rigtignok paa overfladisk Maade, til
 den christelige Aand og Tænkemaade og ganske
 anderledes havde Omgang med Christne end Simon.
 Der var i denne hans Lethed Noget, som Simon
 Levi allerede Nar tilbage havde kaldt Bindbeutleri.
 Men dernæst havde Broderen i Henhold til sin Om-
 gang med de Christne christnet eller moderniseret
 lidt paa sit Navn. Egenlig hed han Morдохai,
 men var fra Barn af bleven kaldt Mortche, og
 den sædvanligste Oversættelse deraf er Marcus.
 Men da ogsaa dette lød temmelig stærkt jødisk,
 havde Mortche efterhaanden formildet det til
 Martin, hvilket for Simon var et nyt Bind-
 beutleri, skjøndt ganske i Enhed med det Øv-
 rige. „Min Broder Mortche Martin“, pleiede
 han at kalde ham, men kun til Søsteren Gidel;
 thi Simon var endnu en fattig Mand og kritiserede

ikke høit. Men naar der var Anledning, pleiede han at tilføie: Naar Mortche bliver til Martin, hvad bliver saa Simon til? Saa kunde han sidde og udfinde alle Navne fra Søren til Sidse og halvt ærgre sig, halvt more sig derover; thi hvad skal en fattig Mand gjøre? Han maa efterligne Bien og stræbe at suge lidt Fornøielse ogsaa af det, der er bittert. Dette var altsaa det andet Bindbeutleri. Det tredie og væsenligste var, at Mortche eller Martin egentlig sad i smaa Kaar, men slog forholdsvis stort paa. Han var nu engang ligesaa sangvinst, som Simon var melancholisk, antog, at Vorherre nok vilde sørge for ham, blot han holdt sig rast og munter. „Jeg bliver dog aldrig rig nok til at efterlade min Søn og Datter Noget“, sagde han sædvanlig, „lad dem saa have en glad Ungdom med min Kone og mig og lære at omgaaes Folk, og efter min Død ville de gjøre, som jeg gjorde efter min salig Faders Død: jeg fik det Brød, jeg skulde have. Hvad nytter det at være krittlich og sætte sig graae Haar i Hovedet før Tiden?“ Det kunde Simon Levi ifølge sin Natur ikke tilgive, tilmed da Broderen som Følge af denne Philosophi aldrig havde Noget eller i hvert Fald kun meget lidt tilovers til Søsteren Gidel,

men lod Simon ene sørge for hende. Naar Tanken gik i den Retning, sagde Simon til Gidel: „Din Broder Mortche.“

Al alle Tegn paa, at Mortche eller Martin slog for stort paa, var intet Simon mere ubehageligt end, at han om Sommeren havde Marquiser. Simon boede i en lav Stueetage paa Skjggesiden, Broderen i en 3die Etage paa Solfiden, og Simon følte derfor ikke, at Broderen kunde være synderlig plaget af Sol; men Et vidste i alt Fald Simon, og det var, at hans Forældre og Bedsteforældre ikke havde haft Marquiser. Disse tre hvide Marquiser udenfor Broderens Vinduer vare for ham som Flag, der vaiede bethdende om en unaturlig Ergjerrighed, Glæde eller Lystighed, og aldrig kunde han gaae forbi uden at see op og mumle: Marquiser! Bore Dwaus Dwaufeinu * Marquiser! — Men det var Altsammen en dulgt Mumlen, Simon var en fattig Mand.

Smidlertid vare Mortches eller Martins Børn blevne fuldvøgne, og han talte om, at hans Søn Frederik — i Synagogen var han ved sin Fødsel

* Fadres Fædre.

bleven kaldt Schlaumo, efter Bedstefaderen; men Schlaumo eller Salomo kan ordret oversættes ved Frederik — skulde overtage Forretningen, og samtidig blev der saa smaat talt om, at Frederik var forelsket i den smukke Rikke Jacobsen. Smul var hun, og en livlig, god Pige havde hun ogsaa Ord for at være; men det var det Hele; thi Jacobsen kunde netop slaae sig igjennem. Men dette lod ikke til at bekymre Mortche eller Martin; han sagde: Hvor Meget fik jeg med min Kone? — Nogen fuldfærdig Forlovelse var det ikke; men man „talte om“ de to unge Folk, og Simon Levi kunde, da han ogsaa kjendte den unge Pige, ikke lade være at føle Noget derved. Han udtalte sig imidlertid ikke derom til Trediemand; men til Gidel sagde han, første Gang Sagen var paa Bane: „Wenn zwei Meisim tanzen, wer bezohlt die Kleisim?“* Hans Mening var, at eftersom Frederik var et kjønt og flinkt, men uformuende Menneske, burde han gjøre et godt, d. v. s. formuende Parti. Men det er i Grunden et Spørgsmaal, om Simon Levi havde denne Mening uden med Forstanden; af Hjertet kunde han enten blot

* 2: Naar to Døde dandse, hvo betaler saa Musikanterne?

ønske de to unge Folk god Lykke eller ogsaa, fordi han selv var saa overseet, være fornøiet med, at Broderen ikke blev knyttet til en rigere Familie og saa fik fuldstændig Ret med sit „Vindbeutleri“.

Saaledes stode altjaa Sagerne paa det mærkelige Tidspunkt, da Simon Levi fik Budskab om sin store Arv.

Denne Nat sov Simon ikke meget. Saa snart han var fjernet fra Lyset, der havde skinnet paa den Fremmede, og fra Gidel, der havde seet og hørt ham, tabte Sagen i Tilforladelighed, og han maatte gjenfrembringe den ved Hjælp af Sandsynlighedsberegninger eller rettere ved Overveielse af det Usandsynlige i, at Nogen her skulde kjende Philpots og vide Bested om hans Ungdomsforhold til ham, Levi, og betjene sig deraf til en grusom Spøg. Men hvergang Sagen saaledes blev ham sandsynlig, blev den igjen for stor til at kunne være rigtig sand, og en ny Uro fremkom ved Tanken om, hvorvidt han havde Ret til næste Dag, Sabbath, for at faae Visshed at gaae til Udenrigsministeriet i en Forretnings sag. Han bevisste for sig selv, at Synden egentlig ikke var stor eller idetmindste var tilgivelig, og faldt i et kort

Blund derved; men da han vaagnede og stod op, kom Betænkeligheden igjen. Dels blev han angst ved Tanken om at staae overfor en Mand, der vilde give ham en pludselig, afgjørende, maaskee sønderslaaende Bished, dels havde han en overtroist Følelse af, at Rigdommen kunde svinde bort, hvis han i ringeste Maade fristede Gud og greb efter den netop paa Sabbathen.

Da han paa samme Tid som ellers kom til Synagogen og upaaagtet som ellers gik til sit Stade i en af de nederste Rækker i Sidegangen, sagde han til sig selv: Vi, nu skulde der med tommelange Bogstaver staae skrevet paa mig: Her kommer en Mand paa tohundredetusinde Daler — saa skulde vi see! — Hvad skulde vi see? Nei, vi skulde ikke see! De vilde spørge: Simon, hvor er de tohundredetusinde Daler? — Hans Nabøer, Folk i smaa Kaar som han selv, hilste ham med Ønsket om en god Sabbath. Da den egenlige Gudstjeneste ikke var begyndt, fik man ogsaa lidt Tid til at spørge hinanden om, hvorledes Ugen var gaaet. En traf jovialt paa Skuldren og sagde, man maatte finde sig i, hvad der blev En undt. En Anden klagede over de daarlige Tider. En Tredie sagde, at han den foregaaende Dag

havde gjort en uventet god Handel og tjent tyve Daler. — „Contant?“ spurgte Simon Levi. „Ja.“ — „Byscht, det er Mere, end jeg kan sige!“ — Denne Tvetydighed morede ham; men han var besynderlig tilmode: som en Kongesøn, hvis Slægt var bleven opdaget, og hvis Fødselsbeviser vare hos Kongen til Afgjørelse, eller som en Fugl, hvis Vinger skjode ud, og som snart skulde flyve op, til almindelig Forbauselse for dem, der havde troet den en lille, skruthygget Commissionair. Som det ofte gaaer os, naar vi ret inderlig ønske Noget for os selv: at Hjertet synes at svulme af inderlig Kjærlighed til Gud, der kan give os det Attraaede, saaledes blev Simon meget religiøst rørt og lovede i store, men ubestemte Træk, hvilken Mand han vilde blive for Synagogen og Menigheden. Saa kom en Mand ind, om hvem han vidste, at han eiede en halv Million. Det var en anselig, svær Mand, selvbevidst at see til, men tillige med et Udtryk af Alvor og Fromhed. Han gik op til sin Plads nærved Bedepulten. En Jomfru, der fra Galleriet seer sin Elsker træde ind, kan ikke følge ham med mere Opmærksomhed end den, hvormed Simon Levis smaa, skarpe Dine fulgte hvert af denne Mands Skridt. Han blev ikke modtaget

af Nogen med slavisk Erbødighed; Ingen nikkede dybere til ham end han til dem; men alligevel var der i det fortrolige Blik, hvormed de Fornemmere hilste, i den Agtelse, der laa ligesom i Atmosfæren omkring Manden, Noget, der sagde Simon Levi, at dette ikke erhvervedes ved tohundredetusinde Daler eller Mere, men tillige ved Fødsel, Familieforhold, et helt Livs Virksomhed. Med skarp Forstandighed opfattede han sin egen Persons Begrænsning og følte, at i en vis Henseende vilde Rigdommen blive ham en Smerte. Paany og bestemtere end den foregaaende Aften stod det for ham, at Ingen skulde vide rigtig Bested om Arven, at han ikke vilde søge Rigdommens Pynt, men dens Virkelighed, og saa kom der et Dieblis, men ogsaa kun et Dieblis, hvor den blev ham ligegyldig.

Næste Morgen tidlig reiste han til Fabriken ved Helsingør og spurgte Carpes, om de vidste Noget. Han vilde, syntes det, nærme sig Afgjørelsen ad saa lang Omvei som mulig. De svarede, at der var kommet en Forespørgsel; men eftersom Ferdinand og hans Kone vare borte — Ferdinand havde faaet Skib at føre — vidste de ikke Andet end, at

der nok var tilfaldet Ferdinand Arv fra Sydamerika.

Levi drog Veiret dybt. Her mødte han altsaa Sagen i Skikkelse af Virkelighed. Han sagde: „Jeg spør, fordi det interesserer mig, at Hr. Carpe bliver rig, og fordi jeg ogsaa faaer en Smule ved samme Veilighed.“

„Skal De da ikke dele lige med Ferdinand?“ spurgte man.

„Jeg skal have en Del; men det er store Rjeltringer derovre i Sydamerika, og jeg faaer ikke mere end tyvetusinde Daler. Men det er ogsaa godt! Jeg er meget godt fornøiet!“

De umistænktsomme Carpes antog det for Sandhed, og Levi sølte sig sikker paa, at naar der fra denne Side blev fortalt om Sagen, vilde den blive fremstillet i den Skikkelse, han ønskede.

Men han kunde ikke forhindre, at Rygtet snart udbredte sig i Kjøbenhavn og ikke blot fortalte Sandheden, men langt overdrev den. Som klog Mand valgte han da, ikke at stille sig imod Strømmen, mens den var stærkest.

„Jo“, sagde han, „jeg arver en Million. Vil De give mig nihundredetusinde Daler for den?“

Kom En og spurgte, om det ikke var tohun-

drede tusinde Rigsdaler, ſaa ſvarede Levi: „Vil De gjøre Nar af mig? Under De mig ikke mere end tohundredetusinde Daler? Det er trehundredetusinde Rigsdaler og Staldrum og Vognremiſe og Alting frit i Huſet. Værſ'go at beſøge mig, naar jeg ſaaer min Vognremiſe.“

Tiffig var han; men han havde ogſaa med ſnuet Folk at gjøre, der ikke let tabte Sporet, om ogſaa han ſøgte at udviſte det. Adſkilligt kom imidlertid til og gjorde Folk uſikre. Det varede længe, inden Pengene virkelig indløb, ſaa længe, at man allerede traf paa Smilebaandet ad de Guld- og Sølvgruber, ſom Simon Levi havde i Peru og Mexico. Da Pengene ſaa endelig kom, ſkete det ikke paa engang, men i Terminer, ſaa at ſelv velunderrettede Folk modſagde Rigtet om de ſtore Summer. Og dengang var der endnu ikke i Kjøbenhavn en ſkarptſtuende Lignings-commiſſion, der forhindrede en ærlig Mand uden Borgerſkab fra at ſidde ſtille ſammenbøiet over ſine Rigdomme uden at ſvare Skat deraf eller endog offentliggjorde ham i „den grønne Bog.“

Saaledes fik Levi ſit Dnſke opfyldt. Men da ſaa det Hele eller Størſtedelen af Arven var indkommet, grebes han af en ſtor Inconſequens.

Han havde lidt saa meget, af Misundelse, af Skadesryd, af alle de Stemninger, som opkom ved Rhygternes Skiften. Han var bleven rykket ud fra hele det Røg, den Klasse af Mennesker, han hidtil havde tilhørt, om ikke med Venstreb, saa dog med den Slags Kammeratlighed, der kommer af fælles Vilkaar. Et Dieblig var han blevet dem for rig, et andet Dieblig havde han kun været en Sæbeboble med Rigdommens Farver, derpaa var igjen kommet en Slags Agtelse, den Agtelse, der socialt altid ydes en formuende Mand; men hermed var ikke fulgt Venstreb og Omgang: Han havde faaet Rang i en høiere Klasse, men kun en titulair Rang, Personen blev udenfor, var og blev den lille Commissionair uden Dannelsen og uden Indflydelse. Smertet af dette vilde han pludselig svinge Tryllestavens og træde frem i hele sin Herlighed. Han havde paa en Høitid givet 500 Rd. til de Fattige; i den Anledning bærede man ham i Synagogen med en Mizwo, Fuldbyrdselsen af en Ceremoni ved Thora, og da den Slags Ting ordnes i Forveien med samme Omhu som nogen Hofceremoni, havde han kunnet forberede sig paa Dagen og gjøre Anstalt til et stort Festsmaalid hjemme hos sig. Der

manglede kun Gæster; men dem indbød han i Synagogen. Han henvendte sig først, med Angst og Ydmyghed i Hjertet, til hin anselige, rige Mand og bad ham om den Ære o. s. v. Den anselige Mand besluttede, eftersom Indbydelsen kom i Synagogen, at gjøre en Gud velbehagelig Gjerning og nedlade sig; han svarede med sin dybe Gutturalstemme: „Jo; hvorfor ikke? For en Gangs Skyld. Jeg vil komme.“ Andre svarede paa mere dannet Maade Ja, atter Andre undskyldte sig. Levi indbød ogsaa et Par Fattigere, gamle Bekjendte. En af dem havde nøie givet Agt paa, hvem han først indbød, og svarede: „Jeg er for simpel til Bert nye Compagni. Vige Børn lege bedst.“ Der var for Simon en grim Ironi i de sidste Ord, og mod Sædvane havde han ikke et Ord rede til Svar.

Selskabet begav sig hjem til ham, og egenlig gif Alt meget ordenligt, undtagen for Simon. Han kunde atter og atter sige til sig selv: „Jeg er en Mand paa tohundredetusinde Daler“; men han var ikke istand til at skyde sig selv personlig i Veiret og udføre en Værts Rolle med Frihed. Han vidste, at Værten vel er den Ringeste i sin Stue, men dog tillige den Første, at han skal

hædre den mest ansete Gjæst paa rette Maade o. s. v. Men hvergang han med en Værts Ret vilde nærme sig hin anselige Mand, følte han sig som i Skyggen af et Taarn, der ragede op over ham, ikke blot i Forhold af 500,000 til 200,000, men med det Ubefrivelige, mange Aars Autoritet. Uvilkaarlig var han efter nogle Minutters Forløb kommen til at staae i en Krog i Samtale med den fattigste Gjæst. Han følte det Skjæve i sin Stilling og greb enhver Veilighed til at komme ud af Stuen og være borte fra det Hele. De to aldrende Sødskende havde et stræffeligt Dieblis i Sovesamret. Man skulde gaae tilbords, og Simon mente, at Gidel skulde gaae ind og tage den fornemme Mand. Gidel vilde nok gaae ind, men mente, at den fornemme Mand maatte tage hende; „men hvis han ikke gjør det, Simon?“ — „Hvis han ikke gjør det?“ sagde Simon blegnende af Angst og Brede og ude af Stand til at røre sig. — „Simon leb“, sagde endelig Gidel, „tilbords maae de. Gaa Du ind og sig til ham: Seid mauchel*, og før ham tilbords.“ — Simon svarede efter nogen Tøven: „Jeg vil gaae ind og sige

* o: Undskyld.

ham: Seid mauchel, og naar han ikke vil være mig mauchel — na! saa lever jeg dog imorgen, hvis det er den almægtige Guds Villie!"

Ved Bordet kunde naturligvis ikke indtræde den Selskabelighedstone, som berøer paa Fælleskab i aandede Interesser. Hvor høi Betydning Religionen end har, er det dog hverken i Kirken eller i Synagogen, at man iflæng skal vælge sit Selskab. Men der vil blandt tilfældig sammenførte Jøder i Reglen være noget Fælles, som Underholdningen kan tye til, og det er Interessen for „polffe" Historier. En besynderlig Naivitet blandet med Tiffighed, Uforsømmethed, slaaende, funklende Bid, Selvironi, synes fortrinsvis at udmærke de polffe Jøder, og Anekdoter om dem spredes fra Leipzиг Messen ud over alle de Lande, hvor Jøderne forstaae det Bargon, den Blanding af Tydskt og Hebraisk, som kaldes „Mauscheln", og som ved sin eiendommelige Rhythmus og sine Ordspil giver disse Historier deres egenlige Kryderi. Under Maaltidet, som i Førstningen var taust og stivt, begyndte først En at fortælle sin Sidemand en saadan Historie, en Anden huffede en, som ogsaa var god, og en Tredie havde hørt en ny. Snart var man saa gemhytlig, som fælles Vatter kan gjøre

et Selskab. Den anselige Mand gjorde ikke For-
dring paa at føre Ordet, men tillod godmodig, at
man morede ham med at fortælle. Ved at iagttage
denne Sagernes lykkelige Gang svømmede Simon
Levi i Henrykkelse og begyndte at troe sig en sand
Balboes, en stor Vært. Men Skjæbnen vilde,
at han af ganske Videt skulde styrtes fra sin Høide.
I et christent Bordselskab, hvor der blev fortalt
saa muntre Historier, vilde Stemningen stige og
blive forhøiet af Vinen. Men Bøderne driske
meget lidt. De komme ikke let ud af deres
Natur, ud af den hele Besindighed, passende for
praktiske Folk og for religiøse Folk, som vide, at
Maaltidet skal endes med en værdig Fremsigelse
af den lange hebraiske Takkebøn. Man ophører
aldrig ganske at være en Menighed, hvis religiøse
Præg er blandet med et nationalt. Derfor stete
det, at den Gemhytlighed, som de polske Historier
havde fremkaldt, slog over i en vis hjertelig, for-
trolig Tale om jødiske Forhold i Almindelighed,
om Bødernes Skjæbne her og i andre Lande.
Efteds var der en Forsølgelse at døele ved, et andet
Sted havde en eller flere Bøder svunget sig høit.
Bødernes Feil bleve omtalte, og som Exempel blev
nævnt En, der efteds udfordrede de Christne

med sin Rigdom, altid vilde trænge sig frem, intriguerede, gjorde sig vigtig, men var bleven ydmyget.

Den anselige Mand tog nu Ordet og sagde: „Geschiet ihm Recht! Fruckpo!* Der skete ham ganske Ret! Man stiller sig ikke paa Taaspidserne, om ogsaa man er en rig Mand. Penge er Meget. Penge er ikke Alt.“

Den anselige Mand tænkte maaskee ved disse Ord aldeles ikke paa Simon Levi, og de Andre heller ikke, i første Dieblis. Men Simon fornam dem strax som en Hentydning, og mulig var det Udtrykket i hans Ansigt, der bragte de Andre til at høre Ordene endnu engang. Selve Samtalens Natur havde hidført en Pause; nu blev den pinlig, og Ingen kunde komme ud over den. Der faldt et Vink om, at det var Tid at bensché (sige Børdbønnen), og Simon kom derved ud af den Art Stivkrampe, som havde betaget ham. Men han forglemte sig i den Grad, at han, istedenfor at indbyde den Værdigste eller Fornemste til at sige Bønnen for, selv sagde den. Medens han med alle ydre Tegn paa Devotion, med lukkede Dine og ghygende Over-

* Uforstømmethed.

krop, fremsagde Bønnen, hufkede han sin Feil, fortroed den, men var dog paa en Maade tilfreds med den, af Trods og Brede, tænkte paa sin Rigdom, fandt den utilstræffelig, var ulykkelig.

Da det Hele var forbi og Gæsterne vare gaaede, sagde Simon Levi efter en lang Taushed til sin Søster: „Na, een Gang er ingen Gang! Een Gang har jeg været meschugge*.“ Efter ny, lang Taushed tilføiede han med den besynderlige jødiske Selvironi: „Hør, Gidel, veed Du hvad? Seg forstaaer det ikke. Man siger jo, at Tyffen er en Mekeivo**. Nu, hun skal være velkommen! Men hvad vilde hun hos mig? Seg forstaaer det ikke. Hvorfor gif hun ikke heller til en ung, smuk Mand? Kan Du forklare mig det?“

Gidel svarede: „Vil Du vide det, Simon?“

„Om jeg vil vide det! Hvorfor spør man? Kan Du svare?“

„Fordi en ung Mand maaskee vilde beholde Altting selv; men Du kan give unge Mænd.“

„Um!“ sagde Simon og kom pludselig til-

* Gal. — Men der er noget uoversætteligt Komisk i Ordet meschugge.

** Kvinde.

bage i en Tankeetning, der slet ikke var ham behagelig.

Længe før han fik alle tohundredetusinde Daler under Laas og Luffe, strax ved første Indbetaling, var et pinligt Spørgsmaal indtraadt for Simon Levi. Det var om Maser. Ifølge Loven skal man give Tiendebelen af, hvad man erhverver, til de Fattige, og der er mange flere Bøder, end man troer, som den Dag idag efterkomme denne rent moralske Lov. Men da Simon Levi begyndte at tænke paa denne Pligt og anstille Betragtninger derover, syntes der ham en stor Forskjel mellem, om en Mand sad i et jevnt Erhverv og deraf aarlig gav Tiende, eller om han pludselig fik en stor Driftscapital. Skulde han ifølge Lovens Bogstav give Tiendebelen af den hele Capital, altsaa 20,000 Rd., eller aarlig Tiendebelen af Capitalens Renter? Tilskyndende vilde Resultatet i begge Tilfælde blive et og det samme; men Regningen var denne: Hvis jeg paa engang giver 20,000 Rd., saa maa jeg fremtidig hvert Aar endvidere give Tiendebelen af Renterne af de øvrige 180,000 Rd., hvorimod, hvis jeg beholder de 20,000 Rd., saa kan jeg aarlig give Renterne af dem, og det kan da forslaae for det Hele.

„Tyvetusinde Rigsdaler paa engang!“ tilføiede Simon ved sig selv. „Hvilken retsstaffen Kjøbenhavn vil give 20,000 Rd. paa engang, fordi han faaer en Smule Arv fra Sydamerika? Hvem vilde være nærmest dertil? Min Broder! Trænger han? Har han ikke Brødet i Huset? Fik han tyvetusinde Daler, han vilde flyve op og skrige Kyfiliky som en Hane og træde mig paa Nakken og være den Første i Familien, og saa vilde han speculere med mine Penge og ruinere sig selv, den Bindbeutel!“

Men hermed var Sagen ingenlunde afgjort. Sæt ogsaa, at hans Angivelse kunde staae som officiel overfor Vorherre, at han med Rette kunde betragte sig som ansvarlig og statskyldig Eier af ifkun 20,000 Rd. og beholde Resten ganske for sig selv, saa havde han dog anbragt Pengene saaledes, at han af nogle fik 5 eller 6, undertiden 7 pCt., af andre ifkun 4 pCt. Hvilke af disse vare Vorherres? Den officielle Rentefod var 4 pCt.

Endelig blev Sagen fuldstændig indviklet ved en sidste Omstændighed. Vi have seet, at Levi paa sin Høitid gav 500 Rd. til de Fattige. I Forveien havde han givet sin Broder Morthe eller Martin 1000 Rd. og troet at gjøre en god Handel

derved. Broderen var kommen til ham, og med den Lethed, Fortrolighed eller Medlidenhed, som Simon ikke kunde modstaae, havde han faaet ham til at tale og indrømme, skjøndt ubestemt, at Arven var en ganske god Sum Penge. Saa havde Broderen ganske som i Forbigaaende hentydet til en Bærel paa 1000 Rd., han skulde betale, og Simon havde, for ikke at bøde med en høiere Sum for sin uforsigtige Tale, strax sagt til Broderen: Lad det være Maser. Og saa havde Broderen taget derimod, tilskyndende hjertelig tilfreds, men overbevist om, at der var meget, meget Mere, at Simon for Gud stod i Gjæld til ham.

Dette var altsaa 1,500 Rd., og desuden havde Simon i Stilhed givet hift og her nogle Summer til et Beløb af et Par hundrede Rigsdaler, hvilke han knap nænnede at sætte Vorherre paa Regning, fordi denne Velgjørenhed havde foraarsaget ham selv Glæde; men han førte dem dog tilbogs. Saa ca. 1,700 Rd.

Hvis man nu har Taalmodighed til at gjøre en Talberegning, saa vil man see, at — Levis officielle Angivelse af Arven til 20,000 Rd. forudsat som rigtig — hans Aars-Indtægt af Arven, efter

4 pCt.-Rentefoden, var 800 Rd.; han stod altsaa ifølge denne Regning i Forfud for Vorherre med ikke mindre end 900 Rd.

Endog hvis Renten af de 20,000 Rd. blev ansat saa urimelig høit som til 7 pCt., altsaa til 1,400 Rd., stod han i Forfud med 300 Rd.

Og det eneste Ubehagelige ved denne gunstige Status var, at den kun var officiel, at Samvittigheden kunde gjøre en anden Regning og ikke havde anden Undskyldning end, at siden han ikke havde den hele Fornøielse af Rigdommen, burde han heller ikke betale hel Skat af den. Men der er maaskee mangan æret Medborger, der ved Selvangivelse til Indkomsskat kommer i et lignende Dilemma overfor Spørgsmaalet om, hvad der er Formue, og hvad der er Indtægt, hvor høit han efter sin Tøielse bør beskattes, og hvor høit Rigningscommissionen vilde troe at kunne sætte ham.

Uroligheden ved at bære paa to forffjellige Regnskaber, der aldeles ikke vilde stemme, forblev i Levis Sind og bragte ham undertiden til at gjøre Ting, man ikke kunde forstaae. Saaledes kom han engang op paa en Maleri-Auction, ikke for at kjøbe, men for at være mellem Godtsfolk og faae sig en Pæfjar, eftersom han nu saa ofte

kjebede sig. Deroppe var en Kunstfjender eller Kunsthynder, som ved at støde sammen med Levi og see paa ham vel ikke tiltroede ham Kunstbegeistring, men antog, at han var Kjøber. Han fortalte Levi, at især nogle af Malerierne fortjente Opmærksomhed: Kunstneren var død, havde i levende Live stridt mod Forladthed og Fattigdom, og nu først erkjendtes hans Talent. Levi købte paa engang for over tusinde Daler, hvilket dels kom af, at han med Et sølte sig mindet om Mafer og i Kunstnerne saae nogle af de Fattige, han strengt taget skulde Penge; men dels vilde han ogsaa lade den Christne see, at man ikke for-gjæves gjorde Appæl til en Gode, og endelig havde han saa mange tomme Bægge hjemme. Strax efter indfandt sig den urolige Uvished om, paa hvilken Conto de tusinde Daler skulde sættes. Vare de nyt Forstud for Borherre eller Afbetaling paa Gjælden eller ingen af Delene, efterfom han dog selv havde faaet Malerierne? Men, som han gaafte rigtig sagde til sig selv, vilde han nogensinde for sin egen Persons Skyld have tilladt sig den Overdaad at købe Malerier? Vilde han ikke ladet sig nøie med Kobberstik eller Lithographier? Paa hvis Regning kom altsaa de 1000 Rd?

Hans Forstand, der kun altfor godt kjendte Loven, gav Svaret overordenlig klart og ubehageligt; hans Sind hyllede sig i Dunkelhed og fandt Skjul, men aldrig tilfulde.

Hvis et Menneske bestandig skulde tænke paa sin Overtrædelse eller sit Mellemværende med Vorherre, maatte han enten bringe det til fuldstændig Afsoning eller gaae fra Forstanden. Den milde Natur, der har gjort os skrøbelige, har ogsaa til en vis Grad givet os et Middel imod Skrøbelighedens Angst: vi kunne tænke paa andre Ting. Og Simon Levi fik for en Stund andre Ting at tænke paa, nærmest som Følge af selve Malerikjøbet. Det henlede ham paany Folks Opmærksomhed paa ham og hans Formuenhed, og man kom til det Resultat, at han var meget rig men ikke forstod at omgaaes Penge. Man mente, fort sagt, at han havde en Skrull.* Dette foranledigede, at en Mand henvendte sig til ham med et Forslag. Der var en meget fornem, men ogsaa meget forgjældet Person i Udlandet, som vilde reise et Laan og give Pant, rigtignok kun paa

* Et Ord, hvis Mening ligger omtrent midtvejs mellem Overspændthed og en Skrue løs.

6te eller 7de Prioritet i sine Eiendomme; men den regerende Fyrste, hans Slægtning, som ikke netop vilde garantere Vaanet, interesserede sig dog for det og vilde gjøre vedkommende Vaangiver til Ridder. Trods al Simon Levis Forstandighed blussede det i hans Sind ved denne Fristelse. Hans Rigdom havde hidtil givet ham saa ringe Tilfredsstillelse, saa lidt baade af ydre Agtelse og indre Ro. Selv i sin Familie var han ikke sikker paa at være den Første; hans joviale, velvorne Broder, der tog imod hans Penge, behøvede kun at vise sig for at rage op over ham. Men hvis han fik en Ridderorden! Hvis det stod i Aviserne, at Particulier S. Levi allernaadigst var udnævnt til Ridder af den og den Orden! De, som kjendte ham, vilde spørge, hvad han da havde gjort. „Naa, saa spør de! Folk bli'er ogsaa kjede af at spørge, naar de ikke faae Svar. Lad dem pille derved. Efter nogen Tids Forløb sidder Ordenen dog ganske fast og seer ud som en anden Fortjeneste. Og naar jeg om Schabbas kommer med Gidel under Armen fra Schulen*, og vi gaar op ad Nørregade til Volden, forbi Brand-

* Synagogen.

vagten, saa maa Brandvagten præsentere Gevær, og gaae vi rundt til Amalienborg, saa maae Garderne med deres store Huer præsentere Gevær! Der er ingen Snak! De maae! Hvilken S'hrie* for Gidel, Staffel, at opleve det! Og kommer jeg til min Broder — Narrestreger, naar det har staaet i Aviserne, maa han respectere det, og tænker han, saa tænker jeg med og siger til mig selv: Naar man er en Røgin**, kan man købe en Orden, — hvad gjør Du mig saa?"

Det undgik imidlertid ikke Simon Levis Opmærksomhed, at naar en simpel Commissionair henvendte sig til ham i en saadan Sag, saa maatte der være noget ikke ganske Rent ved den i finansiel Henseende. Det var ham tydeligt, at han skulde tabe Penge; han vilde blot see klart og vide, hvor megen virkelig Sikkerhed der var, og hvor Meget der skulde gaae i Købet. Da Underhandlingerne begyndte, vilde man ikke rigtig ud med Sproget, rimeligvis fordi der slet intet Solidt var, og saa viste sig en ny, uventet Banffelighed. Da man paa vedkommende Sted fik noget Underretning om, hvem der skulde have Or-

* Frydefuld Begunstigelse.

** Rigmænd.

denen, blev man betænkelig. Forholdene vare af den Art, at man i Diebliffet ikke vilde prostituere ſig ved at decorere en Mand, der vel, ſom det ſyntes, var ærlig og uberøgtet, men var en lille Bøde i en af Smaagaderne, ikke engang en Bøxeler, endſige Banquier. Herom fik Levi dog Intet at vide. Man holdt ham hen for dog maaskee, hvis alt Andet ſlog feil, at bruge ham. Vedkommende fornemme Perſon tilſkrev ham endog flere nedladende Breve, hvori han hentydede til, hvor ſmukt det vilde være, om han, Levi, førſt indlagde ſig Fortjeneften og ſaa ventede Lønne. Men ſaa dum var Simon Levi ikke.

Imedens Levi var beſkjæftiget med dette Fata Morgana, kom han ogſaa i No med ſin Samvittighed. Han beſluttede at ſtiſte et Legat; efter hans Død ſkulde der oprettes en Stiftelse for gamle Jomfruer, ſom ſkulde bære Navnet: Ridder S. Levis og Søſter Gidel Levis Stiftelse. Engang hvert Aar ſkulde der holdes en ſærlig Gudstjenefte, hvorved hans Navn ſkulde mindes og en Sang afſynges. Han nød i Tankerne Ceremonien, ſom om han var tilſtede. Med Henſyn til ſit Regnſkab ſagde han da til ſig ſelv: „Svirer jeg? Drifter jeg? Spiller jeg? Vil jeg øde de Penge,

Vorherre har sendt mig? Saa lidt vil jeg øde dem, at der skal blive flere! Hvor kunde Han, med Respekt at sige, have faaet en bedre Bestyrer end mig, naar bare jeg ogsaa maa have en Smule min frie Billie?"

Dette var en lykkelig Tid for Levi; men som al Lykke, der er for meget grundet paa Phantasi, skulde den ikke være varig, og Stødet, der kom, førtes ikke fra en Side alene.

Et Uveir var draget op tætved. Simons Broder Mortche eller Martin var nu engang af en sangvinist Natur, og de tusinde Daler, han havde faaet, tilligemed Forvisningen om betydeligt Mere, der i Diebliffet blev forholdt ham, bragte ham til at speculere. Istedenfor at overgive Forretningen til sin Søn og lade ham gifte sig tog han selv fat med ny Iver, „for at Søn og Svigerdatter skulde gaae ind til noget Betydeligt“. Ved en saadan Veilighed er Planen meget simpel: Man kjøber paa Credit i store Partier, og man skaffer sig en forholdsvis stor Fordel ved at sælge paa Credit i mindre Partier, og saakænge Ens udestaaende Fordringer rigtig komme ind, er der et virkeligt Overskud. Omstændighederne vare Mortche gunstige; Folk gave ham Credit, dels fordi han

var godt lidt, dels fordi man baade her og i Hamborg antog, at hans Broder stod bagved. En Tidlang indkom ogsaa hans Tilgodehavende saa prompte som ved et Uhrværk; han betalte sine Creditorer, fik ny Credit, udvidede sig. Han havde taget Borgerskab som Grosserer. Nu skulde Sønnen være hans Compagnon; der blev officielt friet hos Jacobsens, og Brylluppet fastfattes til Efteraaret. Saa blev der megen Festlighed i de to Familier. Simon Levi saae Broderen alt mere true med at blive „Familiens Første“, men fandt sig deri og deltog med stille Værdighed i Festlighederne: Hans Blik var fæstet paa det kommende Ridderkors.

Men pludselig gik et hamborgsk Hus fallit, og derved faldt en af Støtterne for den store, men skrøbelige Bygning, Mortche Levi i Hast havde reist. Faren laa ikke blot i, at man skyldte dette Hus Penge, men ogsaa og væsenlig deri, at det havde været indviklet med en Mængde Rjøbmænd i Provindserne, Huset M. Levis Debitorer. Hvor mange af dem vilde staae? Dist og her var det øiensynligt, at man kunde frelse sine Penge ved at behandle vedkommende Rjøbmænd skaansomt eller endog hjælpe dem over Krisen. Kort sagt:

Huset Mortche Levi behøvede Penge og atter Penge.

Hvo var nærmere end Simon? Mortche gif ogsaa strax til ham, men i en høist ulykkelig Stund; thi Simon havde netop faaet at vide, at den fornemme Person havde hjulpet sig ad anden Bei: Det lysende Ordensfors var forsvundet fra Synsfredsen, han sad i Mørke, ligesom sunken ned i en dyb Brønd, og følte sig ynkkelig lille, vred paa Skæbnen, vred paa sig selv, fordi han havde haabet, troet og været en Beheimo.*

Mortche saae et mørkt Ansigt, men antog, at Simon vidste om det Indtrusne, og var selv fra gammel Tid vant til den Kjendsgjerning, at en Mand, der skal ud med Penge, er som Is og lempelig maa tøs op. I dette Tilfælde antog han dog, at der ikke behøvedes store Anstrengelser. Han havde ikke tabt den stolte Følelse af at være Grosferer. Han følte sig overbevist om, at hans „Hus“ egentlig var godt og hans Forretning „smuk“; der behøvedes ikke en Gave, men et Laan, som kunde hjælpe ham ud af en viedliffelig Forlegenhed og løfte ham endnu høiere end før.

* Været en Dumrian, ladet sig narre.

Han anede ikke, at dette var det største Offer, han for Diebliffet kunde forlange af Broderen: Simon skulde løfte ham og derved trykke sig selv endnu mere ned! Alt Haab skulde Simon opgive for sig selv og blot gjøre Broderen stor!

Mortche fremsførte altsaa Sagen aldeles forretningsmæssig, viste Forlegenhedens Art og forlangte af Broderen, ikke en bestemt Sum, men en Tilsigelse om at ville hjælpe efter Omstændighederne, mod sædvanlig Garanti og sædvanlig Rente.

Efter en Pause sagde Simon: „Hør nu, Mortche, jeg maa sige Dig det, Du er ingen solid Kjøbmand.“

„En stor Ryhed!“ svarede Mortche, idet han tvang sig til at lee; „hvor skulde den Soliditet komme fra? Hvad vor salig Fader efterlod, veed Gud og hver Mand, og anden Arv har jeg ikke faaet.“

„Det er ikke det“, vedblev Simon; „det er ikke det, at Du er en Dalphen*; mangen Mand begynder med Ingenting; men han venter med at slaae ud, til han har Noget. Da Du var en lille Mand, skulde Du have tre store Marquiser,

* Uformuende.

og da Du fik Lidt mellem Hænderne, skulde Du give Credit herfra til Ringkjøbing og fra Skagen til Neumünster — spærre Dinene op paa Folt over det hele Land, pysscht!"

„Naa“, svarede Broderen, „naar det efter Himlens Villie gaaer en Mand stjælt, maa han høre Noget. Jeg har gjort mit Bedste; men maaskee har jeg feilet. Jeg har feilet. Oschamti, Bogadti* skal jeg sige hele Ramsen, Simon?"

„Du skal ikke sige hele Ramsen. Hvem er jeg? En Synder for Gud. Du skal kun indrømme mig det, at Du er ingen solid Kjøbmand.“

„Det har jeg sagt. Men nu siger jeg endnu en Ting, Simon: Jeg har troet, at Du var et godt Menneske.“

„Naar man giver sin sidste Skilling bort, er man et godt Menneske.“

„Det er der ikke Tale om! Du kan gi'e eller lade være at gi'e — stjøndt, hvem taler om at gi'e? Du kan laane eller lade være at laane. Men Du tør ikke bebreide Din Broder Noget, naar Vorherre har rørt ved ham.“

„Jeg bebreider ikke! Jeg siger ikke Andet

* Begyndelsesordene af den store jødiske Syndsbekjendelse.

end, hvad jeg kan forsvare for Gud: Du er ingen solid Kjøbmand. Og hvorfor siger jeg det? For at bebreide Dig det? Vorherre bevare mig! Hvad kan Du gjøre derfor? Saadan er Du. Men naar Du selv kommer og siger, jeg skal hjælpe Dig, saa siger jeg: Mortche, jeg kender Dig. Hvad der staaer paa Debet-Siden, seer Du rosenrødt, og hvad der staaer paa Credit-Siden, seer Du lilliehvidt. Det er Din Natur; jeg bebreider Dig det ikke. Jeg bebreide? — Men naar jeg skal sætte min Smule Penge i Din Forretning, saa vil jeg ikke forlade mig paa Dine Beregninger — ikke fordi Du vil narre mig, men fordi Du seer paa Din Maade — og derfor siger jeg: Lad et Par Forretningsmænd, virkelige Forretningsmænd, opgjøre Din Status, lad Alting blive klart og lyst som Dagen, og saa vil vi see.”

Mortche kunde ikke for sig selv nægte, at der var nogen Villighed deri, endsskjøndt han naturligvis langt vilde have foretrukket, at Sagen var gaaet stille af og ingen Fremmed havde faaet Afgang til hans Bøger. Han havde nu ogsaa en Anelse om, at selv naar Simons foreløbige Betingelse blev opfyldt, vilde Sagen ikke gaae ganske glat. Men han havde ikke Andet at gjøre.

At søge Hjælp hos Andre og derved tilkjendegive, at hans Broder ansaae hans Stilling for haabløs, vilde strax føre ham i Fordærvelse.

Inden han forlod Huset, vilde han dog skaffe sig en Forbundsfølge til at føre hans Sag, medens han var borte. Han gik ind til Søsteren og fortalte hende, at hans Hus var i Fare. Gidel havde i nogen Tid sfrantet, og hun var denne Dag meget lidende og nervesvag. Hun brast i høi Graad.

Denne stærke Medfølelse skar Simon i Hjertet som en Utafnemlighed og Tilfidesættelse imod ham. Han kunde ikke forstaae hendes Kjærlighed eller tilsyneladende Fortjærlighed for Broderen, og hun kunde vel knap forstaae den selv. Hun elskede Simon uden at tænke derover, uden at have faaet sin Kjærlighed maalt eller sat paa Prøve. Han var paa en Maade hende selv. Mortche elskede hun, ikke „fordi“, men „uagtet“, tiltrods for det, som Simon kaldte hans Vindbeutleri, men ogsaa fordi han var gift og havde Børn, samt endelig fordi Mortche i sit Væsen havde Noget, der bragte Fornøielighed, et Pust fra en livligere Verden, et Glimt af Poesi. Og nu vilde Verden lægge

ſin flammende Haand paa denne eneſte poetiſke Blomſt, hun kjendte.

Simon fandt ſig i Tilſidesſættelſen, eller hans Miſmod over hende var ſnart forbi; men han lod ſig ikke rokke; han ſtod bag en stærk Forſtandsning. Til hendes bedſte Argumenter ſvarede han: „Naar en Mand bringer mig en Sæl uden Bund og forlanger, jeg ſkal fylde den, ſaa ſvarer jeg: Lad ſee Bund i Din Sæl, min gode Mand, og kom ſaa igjen. Vaſta!“

Kort Tid efter bragte Mortſke den Opgjørelſe, ſom Simon havde forlangt. Den var underſkrevet af to vederhæftige Mænd og gik ud paa, at Huſet M. Levi under de forhaandenværende Omſtændigheder behøvede 20,000 Rd.

Simon ſkreg høit ſom i legemlig Smerte. Dels ſyntes Summen ham for ſtor, dels havde den i Størrelſe en uhyggelig Vighed med hin Sum, ſom han ſkulde have betalt i Maſer, men hvoraf han kun betalte Renten. Han havde betalt mere end Renten; foruden de Summer, vi allerede kjende, havde han efterhaanden i Velgjørenhed tilføiet ikke Ubetydeligt. Han ſtod efter det dobbelte eller tve-tydige Bogholderi, ſom han havde foretrukket og vænnet ſig til, i anſeligt Forſtud for Vorherre,

og alligevel blev nu den hele Sum forlangt: Majer af alle 200,000 Rb. Der var heri noget sælsomt Drillende, som tirrede ham til Modstand. Det Hele syntes ham en Sammensværgelse, hvorved man saa smaat lo i Skjæget og vilde gøre ham til hans Broders Gudsammæl. Der var noget særeget, ikke egentlig Uretfærdigt, men Underfundigt heri, som bragte det Onde i ham til at reise sig: Han vilde under den Tvang og paa den Maade ikke gøre Godt.

Skjøndt han allerede havde taget sin Beslutning, gjennemlæste han dog Papirerne med tilsyneladende stor Opmærksomhed og sagde endelig: „Det er klart og lyst som Dagen! Tyvetusinde Daler til Dine Creditorer!“

„Ja“, sagde Mortche; „men saa er der Udsigter til, at alle udestaaende Fordringer vil komme ind.“

„Udsigter? Jo, Udsigter. Lange Udsigter. — Og hvis de ikke kommer ind? Og hvis Huset M. Levi imidlertid speculerer og igjen kommer i Underballance? Nei, Mortche, Du er min Broder, og hvad Tjeneste jeg kan gøre Dig, vil jeg gøre Dig; men jeg betaler ikke Dine Creditorer.“

„Men, Simon, saa maa jeg jo gaae fassit!“

„Saa gaaer Du fallit. Man har seet større Huse gaae fallit.“

Forgjæves udhævede Broderen, hvilken Tort det vilde være for hele Familien, hvis han gik fallit, forgjæves hentydede han til, at hans Søns Giftermaal rimeligvis vilde gaae overstyr — Simon havde faaet sit Nei sagt og tilføiede blot: „Fordi Du gjør Gjæld, skal jeg betale! Fordi der skal være Bal, skal der danses paa mit Hoved! Na, nit! Lad Alting blive feiet rent! De løber vel ikke bort imens med Nisse Jacobsen, og har jeg en Smule, bliver der ogsaa en Smule til Din Frederik.“

„Det vil sige“, raabte Broderen, „Du vil have Rachmonus (Barmhertighed) og give os Almisse! Jeg skal komme til Dig og faae Ugepenge af den Mafer, Du har at betale! Nei, Simon, ikke endnu! Først vil jeg sælge Alt, min Smule Sølvtøi, Dyner af min Seng — hvad vil jeg ikke gjøre! — Du slaaer Haanden af mig — Gud vil hjælpe!“

Den kolde Sved stod Simon paa Panden, da Broderen med disse Ord gik ud af Døren; men det Gode i ham havde ikke Magt til at kalde ham tilbage. Han vilde ikke betale Mortches

Creditorer, han vilde see ham gaae fallit; han vilde selv være den Første i Familien og saa hjælpe efter sin egen „frie Billie“.

Trods hine stærke Ord mente Broderen dog ikke, at Alt endnu var afgjort, han stolede paa Søsteren. Men Gidels Ildebefindende var tiltaget, Smerten sløvede hende, og hun blev paa en Maade, som Mortche ikke kunde beregne, et Redskab imod ham; thi Deltagelsen og Belymringen for Gidel var en ny og hemmelig Undskyldningsgrund for Simon med Hensyn til Broderen: Naar han saa fuldstændig, som han gjorde, tog sig af hende, kunde han vende Ansigtet bort fra mere tvivlsomme Pligter.

Men det stod skrevet i Skjæbnens Bog, at netop der, hvor Simon vilde glemme, skulde han paa egen Maade blive mindet.

Der blev Intet sparet paa Gidel; hun havde ikke blot en af Byens berømteste Læger, men de bedste jødiske Baagefæner; der blev lagt Halm udenfor Huset, for at hun skulde kunne sove. Hvergang Simon kom ud paa Gaden, gjorde det ham bitterlig ondt, at Gidel ikke selv kunde see, at hun laa syg som en Prindsesse. Der var i den Stil-

hed, som Bognene pludselig iagttog nærvæd Huset, noget næsten ligesaa Høitideligt som ved Forbøn i Synagogen. Men hendes Sygdom tiltog eller kom til en Krise, og Lægen erklærede, at han maatte skride til en Operation.

„Er der Fare derved?“ spurgte Simon beklemmt.

Lægen svarede: „Vi staae jo Alle i Guds Haand; men egentlig, overhængende Fare seer jeg ikke. Det er ikke værdt at opsætte; jeg vil komme lidt efter Middag.“

Da han var kommen igjen med sine Instru-
menter og havde lagt dem tilrette, bemærkede Simon Levis skarpe Bine, at han gjorde Korsets Tegn over dem. Skjøndt man sjelden i det daglige Liv seer det Tegn blive gjort, kjendte Levi det dog næsten instinctmæssig og antog, at Lægen var bekymret med Hensyn til Operationens Udfald. Han sagde med tilspidset Mund, der saae baade indsmigrende og lidt maliciøs ud: „Undskyld, Hr. Professor, De gjorde et lille Kryds over Deres Knive. Bliver De vred, naar jeg spør: Hvad bethyder det?“

Professoren blev næsten undselig; i hans Stand pleier man ikke at bære Religiositet tilskue og allermindst at komme i Conflict med Andres

religiøse Følelser. Han svarede blidt og næsten undskyldende: „De skal ikke blive bange og heller ikke tage det ilde op, Hr. Grosserer. Det er blot et Tegn, jeg gjerne gjør, i min Guds Navn, naar et andet Menneſtes Helbred og maaskee Liv afhænger af min Haand.“

„Naa, et Tegn . . . i Deres Guds Navn . . . Hr. Professor“, ſagde Simon i en Tone, der lød for Lægen ſom dum Høflighed. „Vil De ikke vente et Dieblif, Hr. Professor? Vil De være ſaa artig at vente et Dieblif?“ tilføiede han ſtrax efter og gik ind i ſin Stue.

Han gav ſig til at gaae op og ned med en Uro, ſom om han ſøgte Skjul, medens han ſagde til ſig ſelv:

„Was iſt do mehr? Hvad er der i Veien? Simon, vær ingen Nar! Der er Ingenting i Veien. Han er en dygtig Mand. Narreſtreger, jeg kan være rolig, jeg har gjort Mit. Na, han gjorde et Tegn! Hvad er et Tegn? Et Tegn kan man ſagtens gjøre; det koſter ikke Noget! Kan Syge cureres ved at gjøre Tegn, ſaa bliver der ikke mange Apothekere. Og hvad kommer det mig ved? Tegnet ſchmatter* ikke. — Men jeg kunde

* Døber.

ikke lide det, da jeg saa det — jeg kan ikke lide det; det gjør mig benauet, jeg er benauet Det var, ligesom der blev En mere i Stuen. Og hvem er det? Han siger, det er hans Gud. Kemech*! Hvis det er den rigtige Gud, er det dog min Gud. — — Adaunoi Glauheinu**, hvis det var Dig og Du stod og saa paa, at de trak og sled og skar paa min Søster Gidel for at gjøre hende rast, og Bal Hamoves*** stod udenfor, og Du saa sagde: Hvorfor betaler hendes Broder Simon mig ikke de Penge, han skylder mig? Schema Sisroeil****, jeg kan ikke holde det ud, det løber rundt for mig! Hvor meget skylder jeg ham? Narrestreger med det Vegat efter min Død! Hvis Han vil have sine Penge og curere Gidel, maa jeg betale i levende Live — hvor meget er det?"

Han aabnede en Skuffe, fremtog Papirer og gav sig til at regne med stor Omhyggelighed, vistnok aldeles mechanisk; thi han kjendte jo Facit, og Spørgsmaalet var kun om at tage en Beslutning.

* Indsfrankede Menneske, Dunvian.

** Vor Herre, vor Gud!

*** Dødsenglen.

**** Hør, Israel! Jødernes store Paakaldelses- og Angstraab.

Lægen aabnede Døren, saae med Forundring eller Forbauselse Simon Levi endog i et saadant Dieblif sidde ved Papirer og regne, og sagde: „Om Forlabelse, Hr. Grosserer; men jeg kan ikke godt vente paa Dem, især hvis De har mange vigtige Forretninger.“

„Vigtige Forretninger? Det er en vigtig Forretning! Vigtigere, end De troer! Nu kommer jeg.“

Han lukkede Dinene og næsten hele Ansigtet fast sammen og sagde: „Nu er det gjort.“

Derpaa gik han ind til Søsteren og sagde: „Gidel, min Søster leb, lad ham nu komme til, i Herrens, den almægtige Guds Navn. Jeg siger Dig, Du bliver rask.“

„Hvordan kan Du sige det saa vist?“ sagde Gidel blidt og rystende af Angst, idet hun beredte sig.

„Hvordan jeg kan sige det? Hør efter, Gidelche, læg Dit Hoved herop, saadan“

Og hvissende ind i hendes Øre sagde Simon Levi: „Jeg har betalt Mafer. Din Broder Mortche skal have de tyvetusinde Daler, han skal være den Første. Jeg skylder Vorherre dem, han vil være tilstede — skjøndt ikke saa mange; men han skal have dem, alle tyvetusinde, for Din

Skyld. Nu behøver Du ikke at være bange, Gidelche, og jeg er heller ikke bange."

"Simon", sagde Gidel, „Gott soll Dir beschien! Gud skal velsigne Dig!"

Fra den Tid af blev Simon Levi meget lykkeligere end før; han havde Fred i Sindet, var paa sin Maade munter og spøgfuld i daglig Omgang, blid og velgjørende, saa at han erhvervede sig det gode Navn, man, som alt anført i Begyndelsen af denne Beretning, skal have tilkjendt ham. Han kom ogsaa til Anseelse, skjøndt ikke i en stor Kreds. Da Broderens Sager vare ordnede og Forretningen igjen gik godt og mere solidt end før, blev Sønnen Frederik gift med Rikke Jacobsen. Det var et stort Bryllup, og da Simon saa Bruden i det hvide Slør under Kruppen* og sin Brodersøn med Triumph træde Glasset itu og sin Søster og Folk omkring pyntede og høitidelige, og han saa tænkte, at dette skønne Syn for en ikke ringe Del var hans Værk, luffede han Dinene og sagde: „Jeg takker Dig, almægtige Gud,

* Baldachinen, hvorunder Vielsen foregaaer.

for, at Du tog de 20,000 Daler fra mig, og Du skal i Fremtiden faae Alting ærlig og Mere til!"

Ved Bordet blev der holdt Taler, først for Brud og Brudgom, saa for Brudens Forældre; men da derpaa den, det tilkom, reiste sig for at udbringe Brudgommens Forældres Skaal, afbrød Mortche ham høflig og sagde: „En Skaal skal først. Min Broder Simon gaaer foran. Hvorfor skal vi nægte det, som Enhver veed? Dette er hans Bærf. Mine Børnebørns Børn skal velsigne hans Navn. Derpaa vil vi Alle raabe Hurra!"

Da Simon begyndte at komme sig af sin Kjørelse, følte han noget Blødt om sin Hals og noget Varmt ved sin Kind. Det var Bruden.

Saadan gaar det Alle dem, der ikke selv have Børn!

Skrifter af samme Forfatter paa Under-
tegnedes Forlag:

Fortællinger og Skildringer. I og II. Pris 3 Rdl.

Arvingen. 2den Udgave. Pris 2 Rdl 24 β.

En Roman i Breve. Anden Udgave af Breve fra
Choleratiden. Pris 64 β.

Den Bægelsindede paa Graahede. 2det Dplag.
Pris 48 β.

En Hedereise i Viborg-Eggen. Pris 1 Rdl 40 β.

Rabnen. 2det Dplag. Pris 2 Rdl 64 β

En Skavank. Skuespil. Pris 80 β.

Kjærlighedshistorier fra mange Lande. 2det Dplag.
Pris 1 Rdl.

Chr. Steen & Søn.

Pris 32 β.

Bianco Luos Bogtrykkeri ved F. S. Møhle.

